

MAX LUCADO

v spolupráci s ERICOM NEWMANOM a CANDACE LEEVOU

Zároveň v kaviarni

Higher
Grounds

PRVÝ ROMÁN OD OBLÚBENÉHO AUTORA

HSS-110.000
L020-90.000

Zázrak
v kaviarni Higher
Grounds

MAX LUCADO

v spolupráci s ERICOM NEWMANOM
a CANDACE LEEOVOU

Americký originál
Miracle at the Higher
Grounds Café:

©2015 by Max Lucado

Vydavateľ:

Originally published in Nashville,
Tennessee, by Thomas Nelson.
Thomas Nelson is a registered trademark
of Thomas Nelson, Inc.
Published by arrangement with Thomas
Nelson, a division of HarperCollins
Christian Publishing, Inc.

Slovenské vydanie:

©2016 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukovaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Jana Bálíková

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Originál obálky:

studiogearbox.com

Foto na obálke:

studiogearbox/survivalkit/istock

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič

Tlač:

Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89487-70-7

1. kapitola

Do jednej šálke kávy bola Chelsea Chambersová schopná fungovať. O šiestej ráno ich už mala v sebe niekoľko. Presnejšie povedané, štyri. V to predpoludnie ich potrebovala. Bol to deň opätovného otvorenia jej rodinnej kaviarne. Starobylú dvojpodlažnú budovu desaťročia navštevovali zákazníci zo štvrte King William, najstaršej oblasti San Antonia. Necelé dva kilometre na sever a východ vyrástli mrakodrapy, no táto štvrť si uchovala svoj starosvetký pôvab. Strešné okienka. Pekanové orechovce. Šindľové domy s drevenými verandami. Príbytky učupené v tieni tridsaťposchodových bánk a hotelov.

Chelsea tu vyrástla. Jej podnikavá stará mama zmenila prvé podlažie svojho viktoriánskeho domu na kaviareň tesne pred Svetovou výstavou roku 1968. Témou výstavy bolo splývanie amerických civilizácií a Sophia Graysonová využila príležitosť, naširoko otvorila dvere milovníkom kávy z celého sveta. Kaviareň navštívila dokonca aj Lady Bird Johnsonová, aspoň tak to tvrdila stará mama. „Prvá dáma sedela tu na tejto pohovke a vychutnávala kapučíno!“

Chelsea pozrela na kvietkovanú sedačku v štýle kráľovnej Anny, ktorá ešte aj po všetkých tých rokoch trónila v kúte miestnosti. V každom zákutí boli spomienky. Keď sa Sophia pominula, kaviareň prevzala Chelsina mama Virginia. Rovnako ako Sophia, aj ona s radosťou ponúkala svojim hosťom

upokojujúcu šálku kávy, koláčik, a keď sa naskytna príležitosť, aj povzbudzujúcu modlitbu.

A teraz prišiel rad na Chelsea. Plán bol jednoduchý. Obývať tisícvesto štvorcových metrov na prvom poschodí a prevádzkovať kaviareň na prízemí. Aspoň tak to očakávala Chelsina mama, keď jej odkázala dom. No časy sa zmenili. Ľudia boli zaneprázdnenejší a kaviarne sa prispôbili trendu. Starožitné lampy, podušky, drevená dlážka a jemné konferenčné stolíky sa výrazne odlišovali od modernej estetiky obľúbených baristických podnikov, no Chelsea dúfala, že jej zákazníci ocenia náznak jednoduchších čias.

Starootcovské hodiny v kúte odbili pol siedmej a Chelsea naposledy skontrolovala pohľadom celú miestnosť. Nad pultom viselo kriedou prácne napísané menu a sklené predné okná ukazovali to, na čo bola právom hrdá – croissanty a zákusky s polevou pripravené podľa tajných receptov. Modré výkyvné dvere za pultom viedli do žiarivo lesklej kuchyne. Tým si bola istá, pretože ráno ju dôkladne vari desaťkrát vyutierala. Všetko bolo pripravené.

Chelsea odomkla vchodové dvere, stlačila vypínač a zažala neónový nápis v štýle retro. „Kaviareň Higher Grounds je oficiálne otvorená!“ zvolala.

Názov kaviarne vyjadroval zámer starej mamy, aby u nej zákazníci pookriali na duši a odchádzali s povzneseným pocitom. Chelsea si jej ušľachtilé ideály cenila. Zostávalo už len dúfať, že ich bude schopná aj naplniť.

„Nie je to vzrušujúce?“ spýtala sa svojho jediného zamestnanca.

Tim prikývol a pohrával sa so svojimi oficierskymi fúzmi, čo nepôsobilo hygienickým ani oslavným dojmom. Podľa životopisu spĺňal kritériá perfektného zamestnanca. Nedávno promoval na Texaskej univerzite a espresso sa naučil robiť počas semestra zahraničného štúdia v Ríme. Hovoril po taliansky a po španielsky a tvrdil o sebe, že je ranné vtáča. Chelsea striaslo pri pomyslení, ako asi bude vyzeráť napoludnie.

„Toto je historická chvíľa!“ povedala a túžila vidieť aspoň malý prejav nadšenia.

Stále nič. Iba strpnutý výraz, ktorý bol na Timovej tvári zrejme nemenný. Nič to. Nedovolí, aby jej tento nesprávne vybraný človek pokazil deň.

Po schodoch zbehol dvanásťročný Hancock v plantajúcom sa tričku Dallas Cowboys s menom *Chambers* na chrbte. Rozhliadol sa po kaviarni. „O kolkej otváraš?“

„Už máme otvorené,“ povedala Chelsea.

„Tak... kde sú ľudia?“ Hancock v nej vždy vedel vyvolať pocit neistoty.

„Prídu,“ povedala. „Kde je tvoja sestra?“

Práve vtedy vtrhla do kaviarne Emily, šesťročná verzia svojej mamy. Len s tým rozdielom, že kde Chelsea túžila splynúť s ostatnými, Emily žiarila. Efekt dotvárali jej trblietavé topánky značky Mary Jane. „Hancock mi pomohol vybrať oblečenie,“ pochválila sa.

Chelsea pozrela na dcérino lesklé pásikované oblečenie a usmiala sa. Včerajšia Chelsea by obe deti prinútila, aby sa pred odchodom z domu prezliekli. No dnešná Chelsea im podala mafiny s kúskami čokolády a odprevadila ich k autobusovej zastávke. Cestou za sebou zanechávali poodpadávané lesklé kúsky ozdôb z Emilinho odevu a omrvinky.

„Dúfam, že ranný nával zvládnete bezo mňa,“ zakričala Chelsea na Tima.

Tim šéfke zdvihnutým palcom naznačil, že je to v poriadku.

Trojica náhliaca sa po prednom chodníku pocítila chlad. Januárová obloha bola až neuveriteľne modrá, no vzduch nepríjemne mrazil.

„Zapneme kabátik.“ Chelsea si čupla, aby pomohla Emily, pričom znova pozrela na prednú stranu kaviarne. Z čiernej šindľovej strechy vystupovali strešné okienka. Po latkovej mreži na boku verandy, kde boli vedľa seba dve zodraté drevené hojdiacie

kreslá, sa šplhal vinič. Pomedzi úhľadne udržiavaný predný trávnik viedol chodník. Nebyť nápisu na verande bol by to obyčajný dom v starej štvrti.

Sotva môžem uveriť, že je to znova môj domov. Tolko spomienok.

No keď prechádzali popri blokoch bezchybne udržiavaných viktoriánskych obydlí a poprerábaných misijných domov, nostalgia začala opadávať. Všetko, čo Chelsea zahliadla, u nej navodzovalo nové myšlienky, a kým prišli k autobusovej zastávke, jej zoznam sa rozrástol:

kúpiť nové hojdacie kreslá na verandu

umyť okná

vysadiť v záhrade kvety

naučiť sa, ako sa správne sadia kvety

„Nemusíš tu čakať s nami,“ povedal Hancock, keď spoza rohu prichádzal žltý autobus. „Už to tak robíme štyri mesiace.“

Chelsea pozrela na jeho tvár a na okamih v nej uvidela jeho otca. Vysoké líčne kosti a naširoko otvorené oči, belasejšie ako texaská obloha, svetlé vlasy a malý nos. *Aspoňže nemá jeho divú povahu*, povedala si. „Máš pravdu. Zo školy môžete prísť domov aj sami, však?“

Obrátila pozornosť na Emily, ktorá prekypovala nadšením. „Máš desiatovú škatuľu?“

„Si, *madre*,“ povedala Emily a potľapkala svoj plecniak. V ich novej škole sa na niektorých hodinách vyučovalo po španielsky a Emily s potešením používala nové slová.

Chelsea jej mocne zovrela plece a potom chcela objasť syna. Zarazil ju však jeho vystrašený pohľad. Pripomenula si podobný moment na autobusovej zastávke so svojou mamou.

„Hancock, viem, že sme toho v poslednom období museli prekonať veľa. Ďakujem, že sa s tým usiluješ vyrovnáť.“

uuuu

Autobus sa pohol a Chelsea sa zhlboka nadýchla. Povedala si, že to musí robiť častejšie. Vždy pamätala takmer na všetko, no jej zlovykom bolo, že zabúdala dýchať.

Náhlila sa späť do kaviarne. Prišla práve včas, aby mohla privítať prvého zákazníka. Chelsea sa s Bo Thompsonom stretla iba raz, no zapamätala si ho, pretože mal už sedemdesiat rokov a jeho výška určite presahovala meter osemdesiat. Najjemnejší obor. Bo bol najvernejším zákazníkom jej mamy – jeden z mála, čo ešte vždy pravidelne chodili do kaviarne Higher Grounds. „Máte tu najlepšiu kávu v meste,“ tvrdil. Potešujúce, aj napriek tomu, že býval rovno na druhej strane ulice.

Pri pohľade na Chelsea si Bo zložil bejzbalovú čiapku a odhalil lesklú plešivú hlavu. Podali si ruky. Jeho mocná dlaň zovrela Chelsinu.

„Je to významný deň pre túto štvrt,“ povedal hlbokým hlasom.

„Máte pravdu,“ usmiala sa.

„Dúfam, že vám neprekáža športové tričko, ale môj tím včera vyhral.“ Roztvoril zips na bunde tak, aby odhalil zelenú a zlatú farbu Green Bay Packers.

„Neprekáža,“ povedala Chelsea, „no v týchto dňoch šport naozaj nesledujem. Ak si správne spomínam, pijete malé kapučíno s vysokou penou, však?“

„Máte skvelú pamäť.“ Bo sa naširoko usmial.

Chelsea pri práci cítila, ako ju Tim kriticky sleduje. Azda neabsolvovala prax v Taliansku, no vie pripraviť kapučíno. Mama ju naučila urobiť taký hustý penový vankúš, že by sa na ňom dalo spať. No len čo si to pomyslela, prístroj na prípravu espressa začal prskať. Potom sa zastavil úplne.

Chelsea sa pohrávala s parným ventilom. „Neviem... nejde to...“

Tim jej prišiel na pomoc. Kútikom oka videla, ako sa Bo nenápadne pozerá na hodinky.

„Čo keby som si napokon dal čiernu kávu?“ žmurkol na ňu.

„Jedna čierna káva. Na účet podniku,“ trvala na svojom Chelsea a prisľúbila mu, že na druhý deň to už bude kapučíno.

„Každý deň mi tu bude chýbať vaša mama, no teším sa, že je kaviareň opäť otvorená,“ povedal Bo, keď mu Chelsea podávala nápoj. „Samozrejme, potešil by som sa ešte viac, keby ste ešte vždy mali mamine vychýrené tvarohové mafiny s tekvicovým krémom.“

Chelsea sa usmiala. Rada počula, že recept, ktorý pre mamu vymyslela práve ona, je hitom. „Nech sa páči. Prijmite to odo mňa ako malú pozornosť.“ Vložila čerstvo upečený mafin do vrecúška a podala ho Boovi. Poďakoval sa jej vari na tucet spôsobov, potom sa znova vrátil, aby Chelsea povedal, ako mu spríjemnila ráno.

„Keď budete dávať všetko zadarmo, veľa nezarobíte,“ povedal Tim.

„Vďaka za radu, Tim,“ odvetila Chelsea.

Chelsea si mohla dovoliť porozdávať toľko mafinov, koľko sa jej zachce. Mala vzácnu zbierku lahodných receptov a jej sestra Sara ju už roky nabádala, aby podnik znova otvorila. Pre Chelsea však kaviareň Higher Grounds nebola v skutočnosti miestom na podnikanie, ale bezpečným útočiskom.

uu uu uu

Ceng! Ceng! „Prekvapenie!“

Zdlhové ráno sa zmenilo na ešte zdlhavesšie popoludnie. Chelsea pookriala, keď sa zvrtila a uvidela vo dverách stáť svoju sestru s pôvabnou kyticou.

„Dom mám vyupratovaný a Tony sa na niekoľko hodín o dvojčatá postará. Takže som ti prišla zablahoželať k otvoreniu kaviarne.“

Sara pôsobila jarným dojmom. Celá jej bytosť vyžarovala šťastie. Vlasy mala dlhé, rovné a zlatisté ako úsvit. Iskrivé hnedé oči sa jej vo chvíľach, keď sa smiala, menili na polmesiace. Pery sa jej pri úsmeve dvíhali na pravej strane väčšmi ako na ľavej, kde sa jej od kútika úst cez sánku tiahla jazva hrubá ako klavírová struna.

„Myslela som, že dnes ukazujete svoj dom!“ povedala Chelsea a podvolila sa Sarinmu medvediemu objatiu.

„Potenciálni kupci si to rozmysleli. Znova.“

„Ach, nie! Nuž keď si nájdete vhodné bývanie, moja ponuka stále platí,“ povedala Chelsea. „Zaplatím preddavok. Možno z nás napokon budú susedia!“

Nik by neuhádol, že tie dve sú sestry. Sara prekypovala energiou, Chelsea bola skôr zahĺbená do seba. Sara bola vysoká blondína. Chelsea mala priemernú postavu a tmavé vlasy ako ich mama. Sara si mohla v mladosti spomedzi nápadníkov vyberať. Chelsea ich mala pomenej. No aj tak boli najlepšie priateľky. Chelsea vždy potešila Sarina prítomnosť. Už viac ako desať rokov obe snivali, že budú znova bývať v tom istom meste.

„Ešte vždy nemôžem uveriť, že si sa vrátila do mesta!“

„No nie presne tak, ako sme to chceli,“ povedala Chelsea.

„Ale si tu. A to je hlavné, nie?“

Chelsea udivoval sestrin optimizmus. Neraz uvažovala, či ho Sara nedostala pri narodení do vienka dvojnásobok.

„Máš pravdu. To, že je kaviareň znova otvorená, je skvelé. Skvelé!“ Chelsea sa usilovala napodobiť Sarinu povznesenú náladu. „Len treba pochopiť koreň problému. Je dobré, keď je človek pre zmenu v anonymite, no dobre by padlo o čosi viac zákazníkov.“

Ceng! Ceng! Zvonček na dverách ohlásil príchod zákazníka. „Prinášaš mi šťastie!“ povedala Chelsea.

Tim sa zaoberal prístrojom na prípravu espressa od Chelsinho žalostného zlyhania pred Boom. Teraz pohl pákou a zasyčala horúca para. „A sme späť,“ povedal spokojne.

Bol najvyšší čas. Kaviareň zaplnil prekvapujúci prívál hostí. Chelsea sa usmiala tak vlúdne, ako len bola schopná. „Vitajte v Higher Grounds. Čo vám môžem ponúknuť?“

„Počuli sme, že tu máte podpísané futbalové veci od Dallas Cowboys,“ povedal vodca skupiny. Jeho výška a kožená bunda naznačovali, že je stredoškolskou futbalovou hviezdou.

„O tom nič neviem,“ povedala Chelsea. „No naši zákazníci hovoria, že máme najlepšiu kávu v meste.“

„Zákazníci?“ zamrmlal za Chelsiným chrbtom Tim. Uvedomovala si, že to prehnala.

„No vy ste tá žena, však?“ spýtala sa kráľovná školského plesu s papierovým pohárom na kávu z Café Cosmos. „Manželka toho futbalistu.“

Chelsea s námahou hľadala slová. „Som...“

Sara sa jej usilovala pomôcť. „Je majiteľkou tejto kaviarne.“

„Tak je Sawyer Chambers váš manžel alebo nie?“

Jednoduché áno alebo nie by to mohlo vyriešiť. No pre Chelsea to bolo zložitejšie. Viacvrstvové. Bolo treba brať do úvahy nuansy a príbeh. Dlhý príbeh.

„Vravelo to nejaké decko v triede môjho malého brata.“ Vysunutý záložník sa obrátil k chlapcovi z prvého stupňa.

„Však?“

Ceng! Ceng! Do kaviarne vošli Hancock a Emily.

„Hej! *On* to rozprával v škole.“ Chlapec ukázal na Hancocka, ktorý úplne stúpil.

Hancock vedel, že má problém, no usiloval sa pred staršími žiakmi predstierať, že je v pohode. „Kamoš... ja, hm, by som si radšej mal začať robiť domácu úlohu,“ povedal spolužiakovi. „Uvidíme sa zajtra.“

Chelsea uprene pozrela na unikajúceho syna. „Iba som sa usiloval získať ti zákazníkov,“ mrmlal cestou hore schodmi.

Emily zahliadla svoju tetu Saru a rozbehla sa k nej, aby ju objala.

Chlapec so smartfónom ho zdvihol tak, aby naň všetci videli. „Je to ona. Pozrite. Manželka Sawyera Chambersa.“

Pani Chambersová. Bolo to jasné všetkým. Ako facka.

„Ste dosť známa,“ povedal chlapec.

Ak bol obrázok výrečný, vyhľadávanie v googli toho odhalilo ešte viac. Klik, klik, klik. Chelsea – a všetkým ostatným –

prebleskoval pred očami jej život. Miestnosť sa zmenšovala, displej smartfónu rástol. Až kým napokon...

„Kto je toto?“ povedal mladý mág, ktorý svoj smartfón zmenil na veľkoplôšnú obrazovku. Sawyer Chambers v náručí inej ženy. Červenovlasej krásky. Trojitá hrozba – mladšia, štíhlejšia a krajšia.

Vodca svorky pozrel na fotku a skonštatoval, čo bolo aj tak zrejmé. „To nie ste vy.“

„Dokelu,“ súcitne povedala kráľovná školského plesu.

Všetky pohľady sa upreli na Chelsea. „Môžem vás všetkých pozvať na zákusok?“ podarilo sa jej povedať pomedzi zovreté zuby.

Kráľovná plesu prerušila napäté ticho. „Ja si vezmem,“ povedala a naznačila priateľom, aby unikli z trápnej situácie. „Na cestu.“

Keď sa kaviareň vyprázdnila, Chelsea sa porazenecky oprela o pult. „Kým neexistoval internet, život bol oveľa jednoduchší,“ zastonala.

„Nemrhaj čas robením si starostí pre internet,“ povedala Sara a mocne ju objala.

„Máš pravdu,“ povedala Chelsea a podarilo sa jej pozviechať. „Som si istá, že ten sa len tak nevyparí.“

2. kapitola

Samuel sa pozeral z dialky. Pri pohľade z neba boli veci jednoduchšie. Jasnejšie. Nezaťažené požiadavkami každodenného života. Hľadel pomedzi hviezdy, odhadoval kedysi známe územie.

To, čo videl, ho znepokojilo. Pripomenul si svoju prvú úlohu na týchto miestach. Tá oblasť mala v sebe iskru. Žiarila. Teraz mesto zahalil závoj. Všetko zakrývali tieň.

No ešte vždy tu boli lúče svetla. Ako dozlata rozžiarené šípy prebodávali tmú a svišťali popri Samuelovi do neba.

Je súmrak, pomyslel si Samuel, no nie noc. Ešte nie.

Všimol si výrazné svetlo a uprel pohľad na jeho zdroj. Roh kaviarne Higher Grounds. Za toto miesto sa všetci ustavične modlili.

Otec sa tohto územia nevzdá ľahko, bez boja. A ja bojujem rád!

Modlitby pôsobia na Boha. A Boh uvádza do pohybu anjelov. Preto vyslal Samuela. Iní anjeli mali viac skúseností. Ďalší mali viac sily. No ani jeden anjel v nebi nebol taký odhodlaný ako Samuel. Toto bola jeho prvá sólová misia.

„Sammy,“ povedal si, „je čas letieť.“

Zovrel rukoväť ohnivého meča a rozvinul svoju malú postavu do plnej veľkosti. Napol svaly, nasmeroval pohľad, predklonil sa a letel k zemi. Vietor mu odhŕňal vlasy dozadu. Keď prešiel cez mraky, uvidel na verande sedieť Chelsea a uvažoval, akú úlohu zohrá v ságe, ktorá sa začína odvíjať. Napokon, bol jej strážnym anjelom.

3. kapitola

Bol piatkový večer a Chelsea piekla. Pri práci si pospevovala. Po rokoch tlaku na to, aby sa vyrovnala trofejným manželkám slávou omámených mužov, uvítala zmenu rýchlosti. Už ani nehovoriac o zvýšenom sebavedomí. Neprijemný pocit zo stretnutia so stredoškolkami do značnej miery napravilo to, že neskôr prišla kráľovná plesu a objednala päť tuctov „tých delikátnych zákuskov s polevou“ na mamino narodeninové posedenie. Pre Chelsea to bola skvelá príležitosť, ako si upevniť postavenie v spoločenstve ľudí bývajúcich v okolí. Vysnívala si veľkolepý vstup – ľahký citrónový zákusok s trochou bergamotovej príchuti v maslovej poleve.

Pečenie bolo pre Chelsea terapiou a bola pripravená na príjemný, dlhý uzdravovací proces. Zložitosť jej receptov zvláštnym spôsobom vyvažovala zložitosť jej problémov. V deň, keď sa dozvedela o Sawyerovej nevere, upiekla sladko-horkú čokoládovú tortu, ktorá mala trinásť vrstiev – jednu za každý rok ich manželstva. Ochutnala z nej a hneď ju hodila do koša. Dráždivú pachuť, ktorá jej zostala v ústach, si pamätala, akoby to bolo včera. Rýchlo si to prerátala. Odvtedy uplynulo presne osem mesiacov a sedemnášť dní.

„Čas zahojí všetky rany,“ vravela Chelsina mama.

A tá vedela svoje. Virginia Hancocková sa v živote riadila slovami *odpusť a zabudni*. Chelsea si tým však nebola až taká istá. Zabúdanie nebolo jej prirodzenou vlastnosťou. Najmä keď išlo o Sawyera.

Do tímu NFL ho vybrali ani nie rok po ich svadbe. S Cowboys strávil osem sezón, počas ktorých bol absolútnou futbalovou hviezdou, no zostarel ako roková hviezda. Tri roky po sebe boli na čele ligy. Dvakrát sa dostali do celonárodného finále. Sawyer bol pravidelne v hlavných titulkoch ESPN. Spomínala sa už aj Sieň slávy. No súboj v prvom zápase jeho deviatej sezóny všetko ukončil. Roztrhnutý zadný krížový kolenný väz.

Sawyer podpísal kontrakt na pätnásť miliónov dolárov, ktoré mal dostať bez ohľadu na to, či bude zdravý, alebo nie. Mohol ísť do futbalového dôchodku. *Mal ísť.* Namiesto toho bol odhodlaný na comeback. Chodil na rehabilitácie a získal hráčsky post v Seattle Seahawks. No nebol už rovnako dobrý. A vedel to.

Mnoho profesionálnych športovcov prechádza krízou stredného veku. U Sawyera to bolo v zrelom veku tridsaťpäť rokov. Po troch ťažkých sezónach v Seattli bol už len náhradníkom. Svoje futbalové zlyhania kompenzoval riskantným podnikaním, extravagantnými gestami a tým, že sa dlho do noci zabával v meste. Chelsea sa usilovala, aby deti netrpeli náhlou zmenou otcovho správania, no nezvládala to. Sawyer už nebol schopný viesť normálny život.

Pred začiatkom nasledujúcej sezóny sa ho Seahawks zbavili. A jeho agent ho odmietol ďalej zastupovať. Sawyer už nikoho nezaujímal. Nikoho okrem Cassie Lockhartovej, mladej agentky, ktorá dychtila po tom, aby mohla zastupovať hviezdou NFL. Presvedčila Sawyera, aby s ňou išiel na stretnutie so San Diego Chargers. Chelsea si myslela, že jej ide o provízie. Netušila, že to dievča ide po jej manželovi.

„Bola to najväčšia chyba v mojom živote,“ úpenlivo sa jej ospravedlňoval Sawyer.

„Určite vhodná do knihy rekordov,“ tvrdo odsekla Chelsea. „Už ani nehovoriac o bulvárnych plátkoch a televízii.“

O niekoľko mesiacov Chelsea opustila Seattle. A Sawyera. Vtedy Sawyer slúbil, že sa zmení.

Ktovie, ako mu to ide? Chelsea odvtedy so Sawyerom nehovorila. Predčasná smrť jej mamy jej poskytla dokonalú príležitosť začať odznova. Alebo aspoň uniknúť. Keď sa vrátila do rodného mesta, zaviedla prísne komunikačné pravidlá.

„Pol hodiny s deťmi každý deň?“ spýtal sa.

„Áno, no ony zavolajú tebe.“

Súhlasil s jej podmienkami, ale ona musela súhlasiť s tým, že je to len „skúšobné odlúčenie“. Proces ešte trval. Chelsea sa vo svojich predstavách rozviedla so Sawyerom už tucetkrát, no mala dva dôvody, ktoré ju od toho odrádzali, a tie spali na poschodí. Hancock a Emily ľúbili svojho ocka napriek všetkým jeho chybám.

„Škoda, že toho nie som schopná aj ja,“ nahlas povedala Chelsea, keď uložila do škatule posledný zákusok. Prvá špeciálna objednávka z kaviarne Higher Grounds bola hotová. Chvíľu obdivovala svoju prácu. *Perfektné*. A musí to tak byť. Zajtra doručí objednávku do jednej z najprominentnejších štvrtí v San Antoniu. A ak to má zvládnuť sama, bez Sawyera, jej nový život sa musí začať teraz.

uuuu

Od Chelsinej kaviarne bola štvrť Alamo Heights situovaná na sever, podľa mapy i spoločenského statusu. Chelsino terénne auto vychádzalo do kopca lemovaného bezchybnými domami a lákavo vyzerať z výhľadom, typickými pre vytúžené poštové smerovacie číslo 09.

„Chýba mi náš starý dom,“ povedal Hancock, keď prišli na doručovaciu adresu.

Chelsea pozrela na bezchybne udržiavaný dom v tudorovskom štýle. Až prekvapujúco sa podobal na ich dom v Seattli. Nech už v ňom býval ktokoľvek, nepotreboval desaťdolarovú darčekovú poukážku, ktorú mala v úmysle odovzdať so zákuskami. No po týždni, počas ktorého prišlo len málo zákazníkov, Chelsea cítila potrebu etablovať kaviareň Higher Grounds v spoločnosti.

Hancock mlel ďalej. „Chýba mi bývanie pri vode. To, že nemám vlastnú izbu. Náš zadný dvor. Herňa. Ockov obrovský televízor...“

„Dobre, pane!“ prerušila ho Chelsea. „Čoskoro si nájdeme nový dom. Niečo pekné. A zatiaľ začni uvažovať o niektorých veciach, za ktoré si vďačný.“ Načiahla pravú ruku a prešla hánkou po synových vlasoch. „Ja som napríklad vďačná, že teraz môžem byť s tebou.“

Dúfala, že aj on to tak cíti. Napokon, Chelsea Hancocka práve zachránila pred popoludňajším čajovým posedením s jeho malou sestrou a pestúnkou.

Chelsea podala niekoľko nastohovaných škatúľ so zákuskami Hancockovi a spolu vykročili k veľkolepým predným dverám.

Chelsea zazvonila a čakala, predstavovala si uvoľnené rozhovory pri stole a štrnganie pohármi so šampanským tam vnútri. Bolo zvláštne stáť vonku, no večierky a slávnostné príležitosti boli Sawyerovou záležitosťou. Ju často prehliadali. No dnes to tak nebude. Chelsea vychutnávala svoju jednoduchú úlohu. Chvíľu dokonca uvažovala, že sa predstaví dievčenským menom.

No nemusela to urobiť. Dvere otvorila štíhla blondína, ktorá akoby vystúpila z katalógu propagujúceho „ležernú eleganciu“. Na asymetrickej čiernej hornej časti odevu mala retiazku s diamantovým prívieskom a čierno-biela viskózová sukňa akoby sa vznášala okolo nej. V tvári sa jej zračilo prekvapenie. „Chelsea Chambersová?“

„Deb Kinslyová?“

Deb prudko objala Chelsea. „Je to už tak dávno!“ zvolala. „Nevidela som ťa od...“

Chelsea presne vedela odkedy. „Od svadby,“ povedala takmer šeptom.

„Áno.“ Deb pozrela na Hancocka. „A kto je tento pekný chlapec?“

„To je Hancock – môj poslíček,“ zavtipkovala Chelsea. „Tento týždeň som znovu otvorila maminu kaviareň a... dúfam, že

nepokazím prekvapenie, ale myslím, že tvoja dcéra objednala narodeninové zákusky.“

„A básnila o nich celý týždeň. Nemôžem uveriť, že si späť! Pod' mi pomôcť poukladať zákusky na podnos a potom ťa musím všetkým predstaviť.“ Deb ťahala Chelsea a Hancocka do kuchyne a odtiaľ do spoločenskej obývacej miestnosti. Tucet žien, všetky dobre oblečené a niektoré aj vylepšené plastikami, spôsobil, že sa Chelsea v džínsoch, pulóvri a teniskách cítila stiesnene.

„Predstavujem vám svoju priateľku z detstva, Chelsea Chambersovú, manželku Sawyera Chambersa.“ Deb sa odmlčala, aby ženy mohli zalapať po dychu. „Práve sa vrátila do San Antonia a znovu otvorila starú kaviareň Higher Grounds v štvrti King William. Všetky sa tam musíte zastaviť a privítať ju v meste!“

Chelsea sa usmiala, bola Deb vďačná za pozorné (a veľmi texaské) predstavenie. Každá zo žien sa jej tiež predstavila a všetky sľúbili, že prídu do jej kaviarne. No čo bolo najdôležitejšie, zákusky zabodovali. Nejedna zo žien v tej chvíli porušila diétu.

uu uu uu

Chelsea sa vydala na dlhú cestu späť, pričom pohľadom skúmala potenciálne vhodné obydlia. Niekde medzi pekanovými orechovcami a terakotovými strechami bola vežička metodistického kostola Alamo Heights, kde mali so Sawyerom svadbu. Napohľad rozprávkovú. Červený koberec a biele kostolné lavice. Všade dookola kvety. Všetci futbalisti z Texas Longhorn v smokingoch. Jej sestra a dve najlepšie kamarátky ako družičky. Mama v prvom rade. No nevesta kráčala uličkou sama, niesla biele ruže a dieťa v lone.

„Takže to znamená, že zostaneme nadobro v San Antoniu?“ spýtal sa Hancock, keď Chelsea zastavila, aby zobrala realitnú brožúru z kôpky pri značke „Na predaj“ pred obrázkovo dokonalým domom.

„Bolo by to až také zlé?“ spýtala sa Chelsea.

„Možno nie. Keby bol s nami ocko, bolo by to fajn.“

Keď Chelsea prešla od jedného poštového smerovacieho čísla k nasledujúcemu, všimla si, že sa vynorilo aj ďalšie Café Cosmos. Pod vývesným štítom bol nápis *Hľadáme pracovné sily*, no obchod už prekvital. V blízkosti kaviarne stáli luxusné autá. Na vonkajšej terase, kde slnko všetkých presviedčalo, že je jar, posedávali zákazníci.

Keď sa Chelsea vrátila do svojej kaviarne, s potešením zahliadla návštevníka. No neprišiel na kávu.

„Môžete mi to podpísať za kaviareň Higher Grounds?“ spýtal sa uniformovaný poštový doručovateľ.

„Som majiteľka,“ sebavedome povedala Chelsea. Jej sebavedomie sa však vzápätí vyparilo. List bol od Úradu pre správu daní.

4. kapitola

„Osemdesiatšesttisíc dolárov?“ zvolala Sara tak hlasno, že si Chelsea musela odtiahnuť telefón od hlavy.

„A sedemdesiatosem centov,“ dodala Chelsea. „Vedela si o tom?“

„Nie, samozrejme, že nie. Teda... vedela o tom vôbec mama?“

„Píše sa tu, že jej do vlastných rúk doručili tri listy. A každý z nich potvrdila svojím podpisom.“

„Je mi to ľúto, Chelsea. Kiežby som ti mohla pomôcť. Od cirkvi dostávame plat, no je skromný.“

„Prosím, netráp sa preto. Ja si s tým dlhom poradím. Mama to vedela.“

Sara vzdychla. „Nuž už chápem, prečo ti odkázala kaviareň. Teraz mám výčitky, že som dostala všetky starej mamine šperky!“

„A po celý čas som si myslela, že som jej obľúbenkyňa,“ mrazivým hlasom povedala Chelsea.

„Takže asi nie je vhodná chvíľa na to, aby som ti povedala, že si ňa adoptovali, však?“

Sara vedela Chelsea vždy rozosmiať, i keď mala zovretý žalúdok. „V týchto dňoch by ma nič neprekvapilo.“

„Známe posledné slová, sestrička.“

uu uu uu

Podmienky boli jednoduché a zároveň neúprosne prísne. V priebehu tridsiatich dní treba zaplatiť osemdesiatšesttisíc